

Pozdravljen!

Reš da me sprva ne vidiš. Neslišno stopam vse bližje k tebi. že sem za tvojim hrbtom, a še vedno se ne zavedaš. Stopam in napneš ušesa. Veš, da sem prišla k tebi, a si ušesa pokriješ. Prepričuješ se, da me ni. Sprašuješ se zakaj in od kod? Kaj bodo o tem mislili drugi...

Počasi vstopaš v neskončno luknjo. Ugrezaš se. Globlje in globlje. Komaj se loviš sapo. Iztegnem roko in povlečem te. Od takrat se spremeni vse. Velikanska črna luknja izgine. Spreobrne se v klančino, po kateri se vališ. Ne moreš se ustaviti. Kot nekakšna sila te vleče. A ob tem se spreminjaš. Tvoj videz je vse ostudnejši in obleke razpadajo zaradi naporenega valjenja...

... A v sebi si nekako srečen. Srce ti znova začenja utripati. Prepada je konec. Na tleh si. In prav pod razcapano obleko skrivaš nekaj novo rojenega. Nekaj čudovitega. Tvoje srce je prerojeno. Začutiš pravo srečo. Hvaležen si za trpljenje. Ne zmeniš se za mnenje drugih. Šele sedaj si začel opazovati svet okoli sebe. Vidiš neskončno čudovitih stvari. Vidiš tudi grozote. Spominjaš se življenja v luknji. Drugače gledaš na siromake in brezdomce. Čutiš povezanost. Veš, da sem te obiskala. Razumeš tvoje predhodnike. Komaj čakaš, da srečaš tudi druge na poti življenja...

... A spet se odprejo vrata v luknjo. Dolgo se obotavljaš, a na koncu se pustiš premamiti. Vstopiš v velikansko brezkončnost. Sprva se ne zavedaš svojega dejanja. Ne zmeniš se zame. Odhitiš po stranskih stopnicah. Prvič te ni izučilo in ves krog se znova začne ponavljati...

...

Z ljubeznijo, Revščina.